

[Poul Møller.]

nisteren have været ubekendt med. Jeg skal imidlertid ikke fritte den højtærede undervisningsminister yderligere; alt vil vel komme frem under tjenestemandundersøgelsen. Men jeg tror ikke, det kan være dette, der har været nye oplysninger eller nye tilkendegivelser for undervisningsministeren.

Jeg takker den højtærede udenrigsminister, fordi han så fast sammen med statsministeren dementerede rygterne om Danmarks forhandlingsmuligheder inden for fællesmarkedet. Den højtærede udenrigsminister gjorde nogle bemærkninger om regeringens tavshed og mente ikke, at denne havde været til stede. Men jeg har ikke set noget, som jeg betragtede som en officiel regeringstilkendegivelse i sagen; jeg har hele tiden troet, at det, man fik frem fra regeringskredse, mere var, hvad journalister sådan kunne pille frem, end det egentlig var erklæringer om sagen. Jeg ved, at den højtærede udenrigsminister har været bortrejst, og skal derfor lade dette om tavsheden fare.

Spørgsmålet om forhandlingstaktik og forhandlingsposition i fællesmarkedet for Danmarks specielle ønsker er naturligvis en uhyre vigtig sag. Jeg forstod den højtærede udenrigsminister således, at han ikke syntes, jeg og mit parti havde ret i den betragtning, at vi skulle forsøge at klemme vore forhandlinger ind. Han henviste bl. a. til det hensyn, vi har at tage til Storbritannien. Jeg vil gerne sige her, at vi naturligvis skylder Storbritannien meget, men vi skylder dem vel ikke så meget, at vi skal bringe os i en ringere forhandlingsposition med vore ønsker og vore krav. Jeg kan heller ikke se, at det kan svække Storbritannien, om vi prøver på at presse vore synspunkter frem til det, som regeringen kalder en sideløbende forhandling, og som jeg ikke føler mig overbevist om vil finde sted med den køreplan, der nu er fastlagt.

Regeringen mener altså, at det ikke vil svække den danske forhandlingsposition, at vi først kommer til de politiske afgørelser vedrørende vore ønsker, efter at den politiske afgørelse for Storbritanniens vedkommende er truffet. Jeg har ikke den vurdering, at vi står stærkere med vore særønsker, når Storbritanniens forhandlinger er afsluttet og Storbritannien har besluttet sig for medlemskab. Jeg kan

vurdere det forkert, men der skal vist ikke megen taktisk fornemmelse til, uden at vi behøver at udtrykke os klarere, at forstå, at på det tidspunkt er prisen for dansk medlemskab måske ikke så høj, at man giver køb på ret mange områder eller ulejliger sig ret meget med de ønsker, vi kan have. Dette er altså min vurdering. Regeringen har en anden vurdering. Det er regeringens sag at gennemføre de danske ønsker, så langt som det er muligt. Det er regeringens sag at forhandle dem. Vi har givet vore råd nu, og så må vi håbe, at regeringen får ret.

Den højtærede statsminister takker jeg for den klarhed, han i går tilvejebragte på de områder, hvor åbningstalen forekom tvetydig. Dette gælder særlig problemerne vedrørende organisationernes samfundsmæssige ansvar og de reelle muligheder, der er i den økonomiske situation for at opnå noget, dels organisationerne indbyrdes og dels i det hele taget for nogen organisation i den nuværende økonomiske stilling. Den højtærede statsminister er herved kommet ind på en vurdering, der jo ligger tæt op til den, vi andre har givet udtryk for, og som jeg udtrykte med ordet „omkostningspause“ som en nødvendighed for landet, hvis vi skal bekæmpe inflationen, og som også stærkt understregedes i den redegørelse, den højtærede økonomiminister gav.

Den højtærede statsminister frittede mig om vor stilling til handelsministerens forslag, og jeg vil gerne her sige til den højtærede statsminister, at han skal give tid. Jeg gav udtryk for, at vi ønsker den prismæssige undersøgelse — at vi ikke ønsker, at omsætningsafgiften skal anvendes til at berige én befolkningsgruppe, er naturligvis klart, anderledes kan det ikke være — men vor stilling til den højtærede handelsministers forslag vil blive tilkendegivet, når vor ordfører, det ærede medlem hr. Weikop, taler under lovforslagets første behandling, efter at vi har drøftet det i gruppen forinden. Det er ikke meningen, at vi skal løse alle spørgsmål under åbningsdebatten, men at vi skal tilkendegive vor principielle indstilling over for problemerne. Derfor må statsministeren altså endnu et stykke tid udvise tålmodighed.

Hvad angår statsudgifternes vækst, tror jeg naturligvis ikke, at staten kan lægge